

MAN TANA

měsíčník pro individua a individuality
Horoklub Chomutov

červenec 2015

Úvodní slovo

Právě jsem si přečetl úvodník v Lidé a Hory, kde šéf redaktor rozebírá závislost na lezení. Téma, které v něm vyvolala poslední kniha Reinholda Messnera, který napsal, že nikdy nebyl na lezení závislý. Ani já mu to nevěřím a myslím si, že vy i já patříme k těm šťastnějším, kteří se chtě nechtě musejí pořád někam sápat. Když pak přijedu po vlnách veder do Tater a jediné dva dny možné k lezení proprší, nebo to alespoň vypadá tak, že každou chvíli bude snad i sněžit, není divu, že jsem z toho pak trochu rozmrzelý. Ano, člověk by si měl vážit toho, co má, brát věci tak, jak jsou, těšit se z radostí, které život nabízí a nějak se poprat s tím, že všechno nevyjde podle jeho plánů. Je sice pravda, že pořád lepší nic nevlézt, než někde blbě zahučet, ale kdy bude ukojena moje závislost, když samotná krása hor nestačí?! A to je právě věc, se kterou se musíme všichni poprat, užít si tu krásu a možnost být jí na dosah. Někomu to jde lépe, někomu hůře, někdo se s tím bude prát celý život. Co je však ale hodně důležité, mít dobrého partáka. Ten, který není jen do pohody na lezení, ale i do „nepohody“ v přeplněné chatě, která se návalem turistů změnila v saunu, a kterému zbyla energie na vtipkování u pívka a rozežene černé mraky chmur z toho, že se místo na skále, člověk válí na chatě.

Horám zdar, ať to leze a žádné černé mraky!

Pavel "Easy" Lev

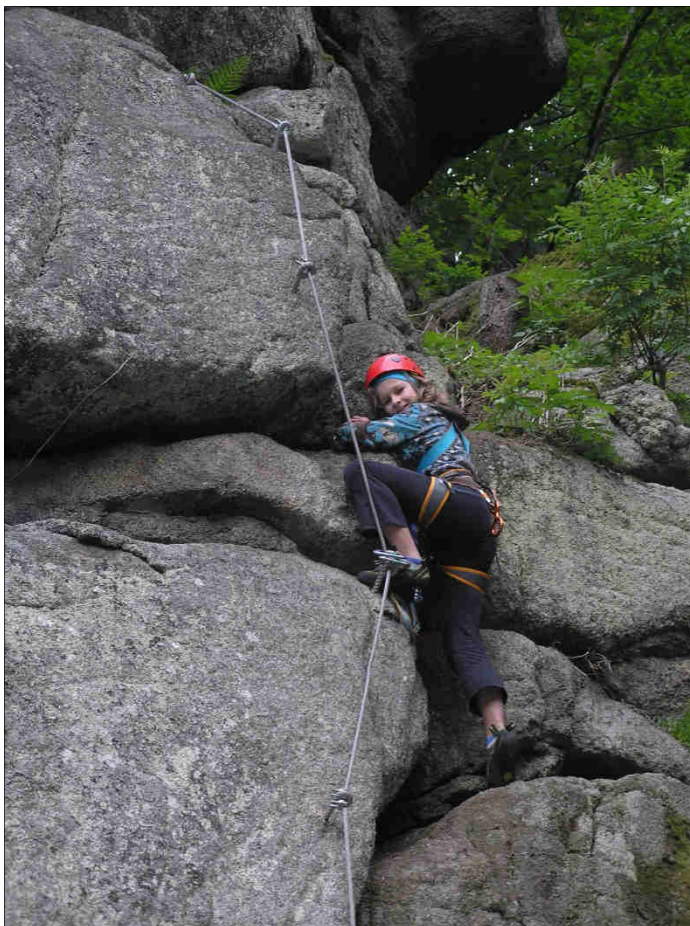
Oddílová akce

Bečovský ostroh

Broněk Bandas

Bečov nad Teplou je malé městečko posazené v romantickém prostředí Slavkovského lesa v údolí říčky Teplé. Málokoho by napadlo, že areál hradu a zámku Bečov je Národní kulturní památka s nejvyšším stupněm právní ochrany, a že se za jeho zdmi skrývá druhá nejceněnější památka v České republice

Ferrata v Bečově

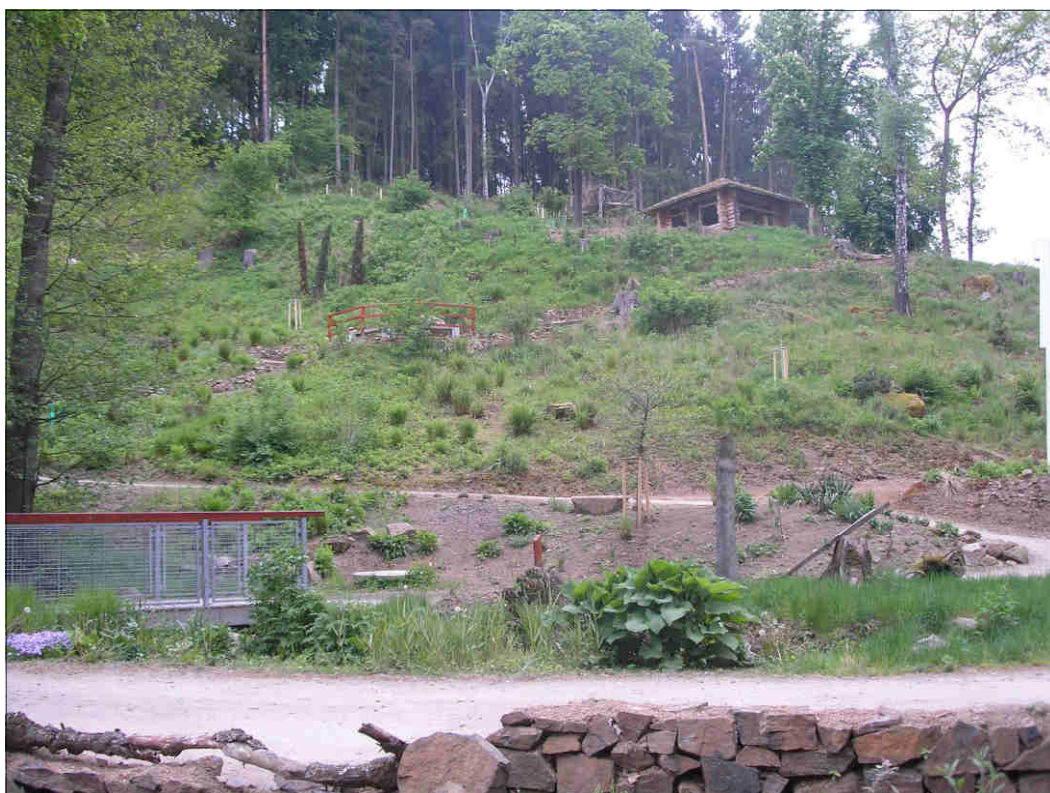
(po českých korunovačních klenotech). **Relikviář svatého Maura** je významná románská památka pocházející z první třetiny 13. století a vůbec nejvýznamnější románská klenotnická památka uložená na českém území. Ale i když v Horoklubu jsou převážně kulturně založení lidé, relikviář by jich nepřivábil tolik, jako skalní ostruha tvořená středně až hrubě zrnitým granitem, nacházející se pod okny výše zmíněného areálu.

V červenci roku 2014 Jířa poprvé přinesl na schůzi výkonného výboru Horoklubu žádost kastelána zámku v Bečově o vytvoření lezecké oblasti na skalním výchozu, na kterém je zámek vystavěn. Skály se výrazněji objevily při odstraňování náletových dřevin, které bylo součástí projektu na obnovení zámeckého parku. Možnost podílet se na vzniku nové lezecké oblasti byla lákavá, a tak se VV rozhodl, že odpoví kladně. Protože ale oblast spadá pod správu Oblastní vrcholové komise západní Čechy, požádal o souhlasné vyjádření OVK západní Čechy a požadoval je také od správy chráněné krajinné oblasti Slavkovský les a orgánu památkové péče. Jako podmínku si VV také dal to, že cesty vzniknou sportovním způsobem, přeлезním odspodu a ne vytvářením linií „kvalifikovaným odhadem“ z visu na laně. Než se vznik lezecké oblasti papírově vyřeší, uběhl skoro celý rok.

Nejvýrazněji vystupuje v ohybu říčky Teplé do popředí věž, protáá v horní části převislou spárou. O tom, že tahle věž je výzývavá a pravděpodobně i již přečlená, svědčil i slaňovací kruh, který do vrcholové partie osadil již dříve ně-

jaký místní dobrodruh. Jednalo se o necertifikovaný slaňák, který jsme sice zpočátku používali, ale nakonec ho LeToš radši pracně vyměnil. O přečlenění věže nebyl žádný záznam, a tak se logicky stala naším prvním cílem. Cesta středem věže pod převislou spárou se přímo nabízela. Jířa jistil, já lezl. Až pod spárou to docela šlo, založil jsem dva stopery a dva friendy, měřeno mírou krušnohorských kvakerů byla cesta „nechutně přečistěná“. V odlezu z převislé spárky se můj postup nejprve zpomalil a nakonec úplně zastavil. V jakémsi záchvatu pudu sebezáchovy jsem pendloval nahoru a dolů a s každým neúspěšným pokusem o odlez jsem zvětšoval pavučinu vzájemně provázaných stoperů a smyček. Necítil jsem se úplně v pohodě, protože skála nad spárou nebyla kompaktní a nebylo jisté, jestli v silovém zdvihu něco neurvu nebo nevytrhnu. Jířa se mě snažil povzbudit, a tak na mě odspodu volal, že dva stopery a friend jsou v podstatě kruh. Tím ovšem otevřel mou už zacelenou psychosomatickou jizvu, kterou jsem si odnesl z prvovýstupu cesty Na paty, kterou jsem dělal s LeTošem. Tehdy na mě taky LeToš, těsně předtím, než jsem se po pokusu o od-

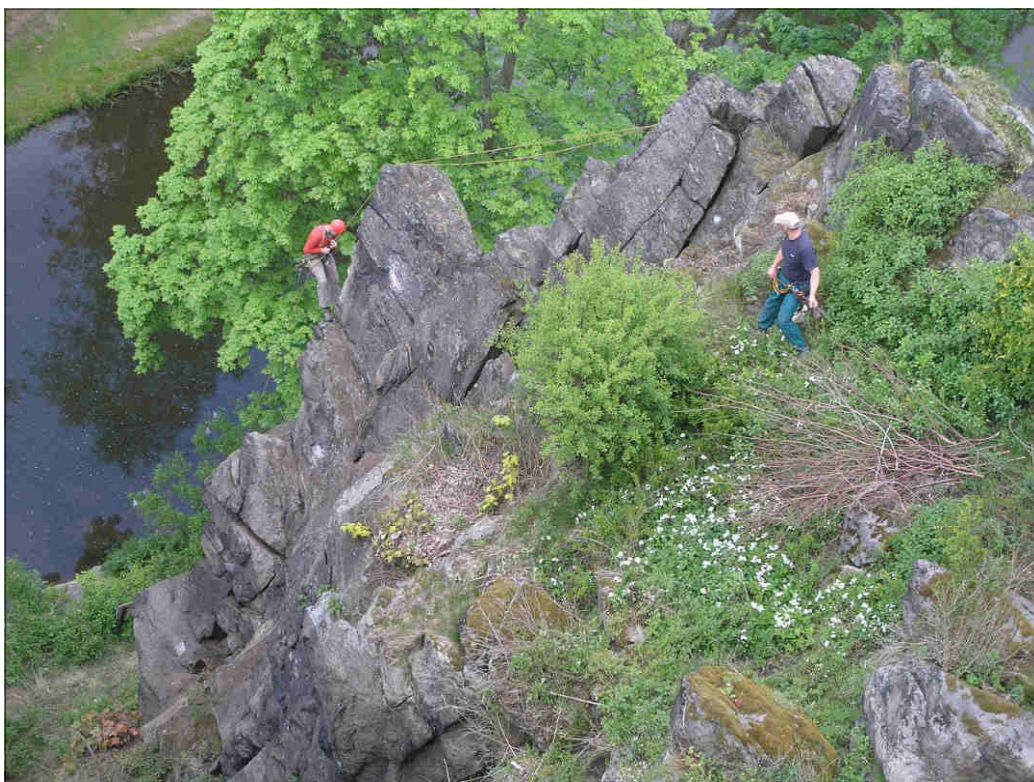
Botanická zahrada v Bečově

sednutí vyvážel v ostružiníku u nástupu cesty, volal, že dva mikrofrendy jsou skoro kruh! Po nějaké době přestal můj pud sebezáchovy bavit i jinak velmi klidného a vyrovnaného Jíru a taky už mu asi začínala být zima, a tak na mě zařval: „No, tak už to přelez!“ Tak jsem to tedy přelezl. Ještě opatrné zatížení slaňáku a cesta **Bergfrit** byla na světě. Vyměnili jsme se a Jíra zahájil z levé strany věže výstup pod otevřený žlábek. Tahle cesta

„přejištěná“ rozhodně nebyla. Jíra si dělal magnéziovou koulí na skálu značky, kde by mohly být nýty a s trochou nadsázky tomu říkal, že „cvaká“ nýt. Logická linie vedla ze žlábků na levou hranu věže a tam se podařilo Jírovi založit jištění. Pak už jen snadno dolezl na vrchol věže. Píšu snadno, protože u Jíři obtížnost výstupu nikdy nepoznáte. Vlevo od hrany tak vznikla cesta **Dále od hradu, dále** (*Pan Tomáš Wizovský, kastelán bečovského areálu nás požádal, aby názvy cest měly nějakou spojitost s hradem a jeho historií a pokud se na Bečov vydáte a budete pozorně poslouchat a dívat se, určitě spojitost mezi názvy cest a hradem objevíte*). A protože bylo vyhlášeno „dále od hradu, dále“ přemístili jsme se do Bečovské botanické zahrady.

K botanické zahradě jsme přišli „jak slepí k houslím“. Když jsme s kastelánem probírali podrobnosti „výroby“ nové lezecké oblasti, tak přijel jakýsi člověk, že má nedaleko v botanické zahradě ferraty a chtěl by tam osadit dva nýty. Bylo vidět, že jsou s kastelánem kamarádi a taky jsme byli zvědaví na ty ferraty, a tak jsme se s ním vydali do té „botanické zahrady“. (*Jezdil jsem léta přes*

Čištění skalního masivu

Bečov za mojí mamkou do Mariánských Lázní, v Bečově jsem byl kolikrát na kole a považoval jsem se takřka za místňáka. „Botanická zahrada? Ferraty?? Tak to bych chtěl vidět!“, říkal jsem si.) Když jsme přijeli na místo, byla před námi fabrika, vrátnice se závorou a brejlící vrátný. Byl jsem si jistý, že to je nějaký podvod na turisty. Prošli jsme kus podél plotu fabriky a spadla nám brada. Před námi byl ráj! Veliký upravený park protkaný pěšinkami, jezírko, lod'ky, hřiště, prolézačky, bufet se zahrádkou, v dálce srub, u řeky wigvam, velké ohniště s posezením – prostě ráj. A my, jako revanš za navrtání nýtů, dostali nabídku, že tady můžeme strávit noc nebo celý víkend. Šťastná to náhoda. Měli jsme sice kastelánem zajištěné spaní na zámku, ale kam se hrabou zámecké apartmány na velebný chrám přírody. Děti zmizely k jezírku jezdit na lodičkách a chytat pulce. My šli prozkoumat, cože to tady mají za ferraty. No, co si budeme říkat. Jsou to spíš ocelovým lanem osazené kameny. Ale na vyzkoušení si pohybu a jištění na ferratě to stačilo. Ostatně naši mládežníci, kteří přijeli v sobotu s Radkou, si všichni ferraty vyzkoušeli. A my si z botanic-

Bratři naši Tepelní - 4/2015

ké zahrady udělali základní tábor a útočiště, v kterém jsme poseděli s kamarády u ohně, užili si kytarořevu, děti z horokroužku si vyzkoušely spaní v tee-pee a na které budeme ještě dlouho vzpomínat.

V sobotu dorazila taky největší skupina brigádníků. Všichni krušňohorci dobře vědí, co je potřeba na vytvoření nové lezecké oblasti. Ocelových kartáčů, motyček, lopatek a košťátek se sešlo velké množství a můj kamarád z Ádru a autor projektu „Nech mech“ by se asi zhroutil, kdyby viděl naší pilnou práci. Než

jsem se ráno vykopal do roboty, LeToš s Verčou už vytvořili krásnou, dlouhou cestu nazvanou **Kašpar Pluh z Rabštejna** na pravé straně věže. Hned vedle natáhl Párek koutem končícím výlezem do záhonku skalniček pěknou, dlouhou cestu **Kodýtkova skalničkářská** s odhadem obtížnosti okolo třetího stupně. Ještě více vpravo od kouta se nabízela hezká linie. Sokolíkem, ubíhajícím zleva doprava skoro kolmou stěnkou s možným dolezem kouty a sokolíky až do nejvyššího bodu skály. Problém byl ve viditelně volném, asi tunovém balvanu,

který v cestě byl. Protože už jsem v nové oblasti měl jeden prvovýstup, nechával jsem tu linii volnou, i když se mně líbila. Pomáhal jsem čistit, až mechy lítaly na všechny strany a sledoval, jak se vlevo od věže postupně z pod nánosu náletů a mechů objevuje hezká, členitá stěna. Svinčo s Květou a Lud'a s Hášou začali tvořit v právě objevené stěnce cesty, ale já chtěl vyčistit zřejmě nejdelší místní linii, a tak jsem se vzniku cest

Vrásky hradní krásky a Leviatanova tlama nedočkal. Využil jsem toho, že kastelán pro zájemce udělal speciální prohlídku bečovského areálu a šel shodit toho kamenného drobečka. Těch drobečků tam nakonec bylo o dost víc a spolu s kameny ještě několik nákladů hlíny a náletů.

Protože jsem si tu cestu vyčistil, tak jsem si jí taky přelezl. Nebylo to úplně „košer“, protože jsem si jí mohl při čištění prohlédnout, ale prostě to tak nějak vyplynulo z té situace. Při lezení se ukázalo, že LeToš má pro odhad cesty mnohem větší cit než já. Přesně v tom místě, které LeToš odhadl, jsem opět začal putovat jak jojo. Nahoru - dolů, přidat stopera a nahoru a dolů, šťáradlem vykutat z hlíny spáru, přidat frienda a zase nahoru a dolů. Verča, která mě jistila, měla velkou trpělivost a dobrá věc se nakonec podařila. Otevření zatím nejdelší místní cesty **Maryškova cesta do kaple** a všech případných dalších ale bohužel zhatil nedostatek borháků. Neděle byl čas vrtání a osazování a my s údivem zjistili, že jsme spotřebovali třicet borháků a ampulí s lepidlem a ještě další potřebujeme. To znamená, že do Bečova se ješ-

První přelezy

tě budeme muset vrátit! A abych nezapomněl. Neděle nebyl jen čas vrtání. Neděle už byl také čas přelézání vytvořených cest. Kdo měl ruce a nohy a chuť, ten si šel vyzkoušet místní kámen a posoudit kvalitu a obtížnost cest. A protože jsem žádné negativní ohlasy neslyšel, můžete se těšit, až se nová oblast otevře pro lezeckou komunitu a vy se tam budete moct zastavit třeba cestou na Polínko. Momentálně je ale prostor hradního parku ve stavební a památkové rekonstrukci a vstup ke skále je možný jen po dohodě se správou hradu a zámku Bečov.

Broněk

Šlechtění Bečovského ostrohu se ve dnech 22. - 24. 5. 2015 zúčastnili : Jířa, Maruška, Filípek, Pětáš, Laduška a Štěpánek Happyny, Broněk, Šiška, Broník a Davídek Bandasky, Lud'a, Háša a Fanoušek Urbanů, Pavel Párek Suchopárek, Svinčo a Květa Svinaříků, Leoš LeToš Dvořáček, Verča Dvořáková, Venca a Jindra z Plzně, Ivan Vánek Bubla, Honza Nebíčko Nebeský, Radka Štejnarová a junioři z Horokroužku Lenka Podhorná, Nikola Beránková, Veronika Beranová, Tereška Gotschalová, Matěj Hlubůček a Ondra Štejnár

Když se daří i nedaří, aneb turistka v Julských Alpách

13. - 24. 6. 2015

Renča Gubíková

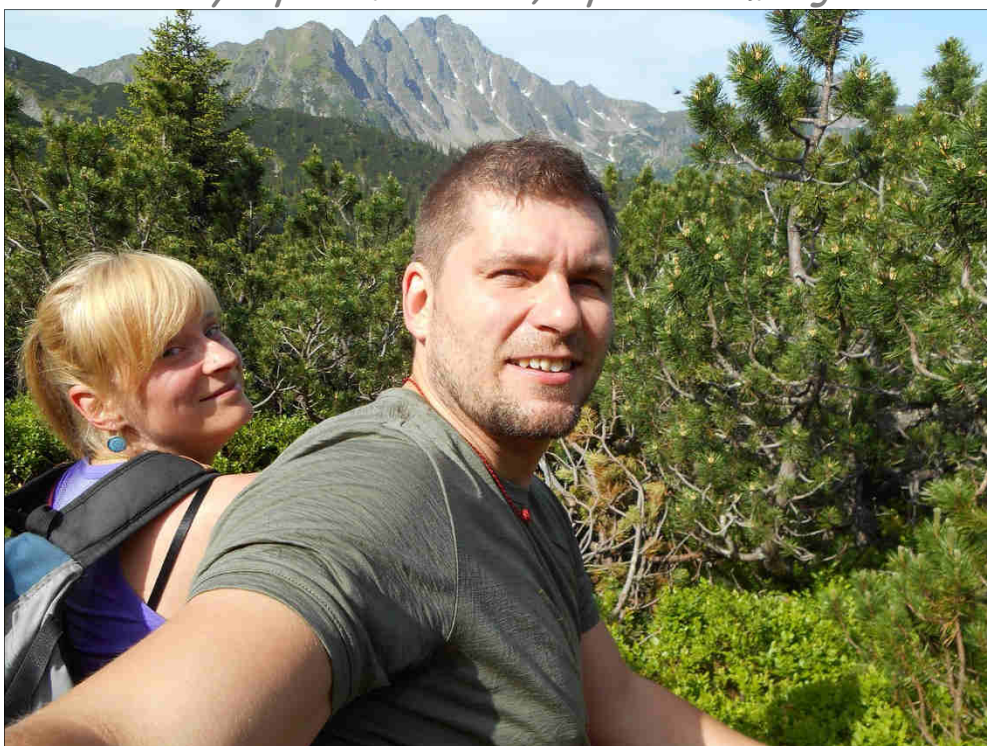
Ve druhé polovině června 2015 jsme s Blahoušem vyrazili do slovinských Julských Alp, které nás už dlouho lákaly, ale o nichž jsme zatím věděli jen to, co se dalo vyčíst z mapy. Přídech nepoznaného s sebou při naší cestě nesl kouzlo neustálých překvapení, příjemných i nepříjemných... I když dlužno dodat, že za většinu z těch nepříjemných nemohly samotné hory, ale dílem naše odhodlání vyrazit i přes zmatečné předpovědi počasí, dílem náhoda a dílem „cestovatelský šotek“, který už prostě k vandrákům, tulákům, batůžkářům a jiným cestovatelům odjakživa patří... A jak se nám také potvrdilo, čím více nezapných triků vám šotek na cestě připraví, tím více se radujete z chvil, kdy odpočívá.

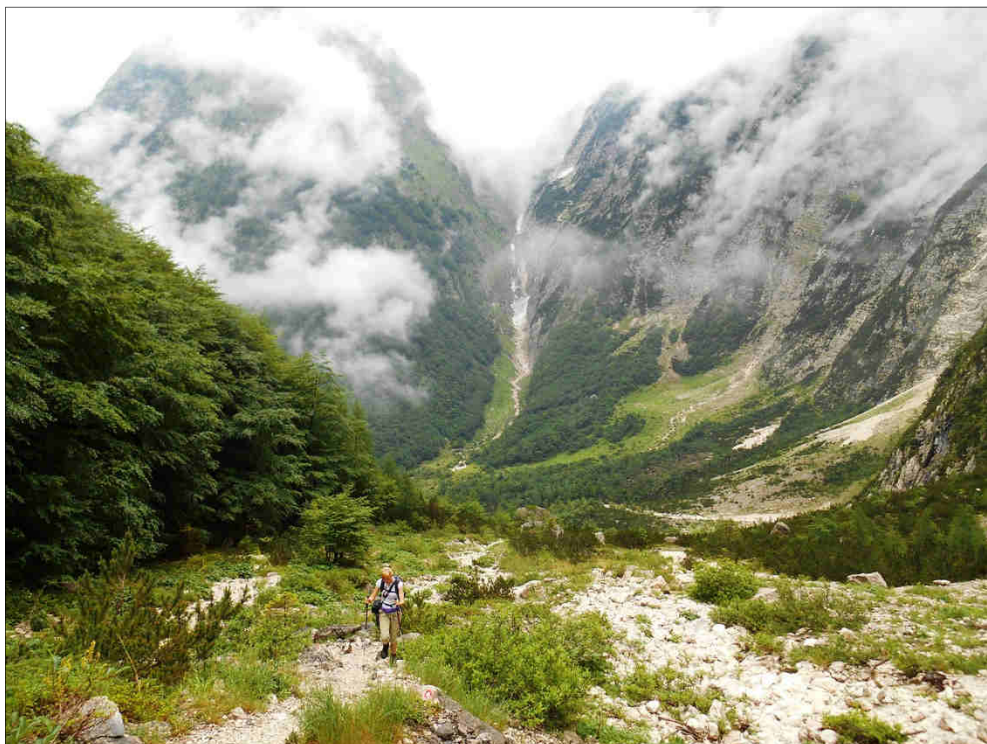
Že nás nečeká dovolená jako z časopisu, bylo jasné už při cestě. Jednalo se o jeden z nejteplejších dní v roce, kdy teploty stoupaly ke 35°C a my museli vyrazit v dopoledních hodinách. Co naplat, vše je naplánováno, postarší Fabia combi (bez klimatizace) od mé sestry zapůjčená a my prostě jedem! Kdyby aspoň šlo otevřít okénko u řidiče... no nic, říkáme si, třeba se to časem v průběhu dovolené spraví (nespravilo). Naložení ve vlastní štávě a s krátkou přestávkou u jihočeských rybníků jsme navečer dojeli do „mezistanice“ Berghütte kousek od Triebenu v rakouských Taurách. Výhodou bylo, že Blahouš to tu znal, a tak věděl, že majite-

lé zdejšího rodinného penzionu nás pravděpodobně nechají bezplatně přespat u nich na pozemku. To se také stalo a navíc následovalo i pozvání na místní pivo. Milým překvapením bylo, když pán domu vytáhl prázdnou plastovou lahev od Zlatopramenu jako vzpomínku na návštěvu Blahouše s Jardou Hálou před 2 roky.

Šotek se znovu začal hlásit o slovo bezprostředně po postavení stanu na mokré louce (přijeli jsme po bouřce), kdy jsme zjistili, že jeho podlážka není nepromokavá. Bodejť by také ne, když jde o útočný stan na cesty k vrcholům, kdy jeho váha je záměrně snížena díky supertenké podlážce. Jistě ideální volba stanu na 14ti denní dovolenou, když máte k dispozici kombíka... Ale konec ironie. Následující den, kdy se mraky protrhaly, jsme brzo ráno vyrazili na naší první rozehrávací túru. Směřovala na Kettentörl ve výšce 1864

Při výstupu na Kettentörl, v pozadí Gamskögel

Z doliny Zadnicja do sedla Čez Dol

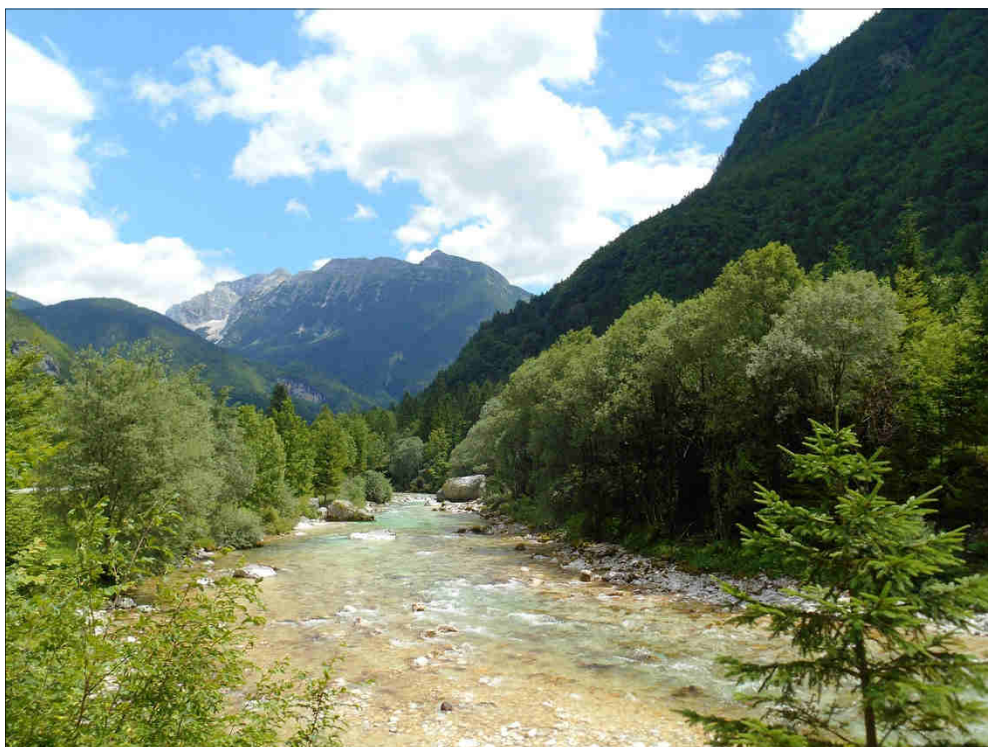
m.n.m., po cestě jsme si užívali krásných výhledů, typických pro rakouské Alpy, v údolí si povídali s kravičkami, a tak dále, no vždyť to znáte... Již nahoře jsme ovšem upozorovali nebezpečně houstnoucí mraky, takže odjezd následoval odpoledne hned po návratu z túry.

V plánu bylo dojet ještě ten den do slovinských Julek, a jak se zdálo, šotek se nezapomněl v Berghütte u pivka, ale nepozorovaně zase nasedl k nám do auta. Tentokrát se přestěhoval do motorku stěračů, které se z ničeho nic v tom nej hustším dešti na velmi frekventované silnici zastavily, a hodlaly to udělat potom ještě několikrát. No... přeci se nenecháme rozhodit, že? Z Rakouska na Slovinsko jsme se dostali mírnou zájížd'kou přechodem u Jesenice, který všude doporučujeme, jelikož jak jsme se později dozvěděli, původně plánovaný a omylem minutý přechod přímo pod Villa-

chem vede přes extrémně strmou horu. Stoupání a klesání za hranicemi jsme se ovšem ani tak nevyhnuli, poněvadž jiná cesta do Trenty - našeho prvního plánovaného bodu v Triglavském národním parku - od severu nevede. Výjezd nehezky úzkými serpentínami do sedla Vršič (1611 m.n.m.) a následný sjezd do Trenty (620 m.n.m.) byl pro zapůjčenou starou dámu Škoda Fabia první zatěžkávací zkouškou a chvílemi to vypadalo - soudě podle zapáchající

spojky a brzd - že snad i poslední. Odměnou za nervy však byly naše první pohledy na Julské Alpy, které nám vyrazily dech svou netradiční konfigurací prudce stoupajících a klesajících divokých stěn a ostrých hran, a celá scenérie byla ještě umocněná vznášející se párou. V klidu jsme se ubytovali v kempu s příznačným názvem Trenta (10 €/den před sezónou). V proudech deště jsme se jali pod

Čistota řek a krása slovinských hor

jedinou zde přítomnou stříškou uvařit si polévku k večeři a pomalu ulehnout po náročném přejezdovém dni, když co se nestalo... Šotek se zřejmě musel nějak dostat z auta a přestěhovat se do stolu, na němž jsme vařili. Jinak si nedovedu vysvětlit, jak je možné, že poté, co jsme oba s Blahoušem z velice bytelně vypadající lavice, přidělané k tomu zatracenému stolu, na milivteřinu vstali, celá tato vtipná konstrukce se naráz zvedla a vařící se polévka s vařičem se doslova vyřinula - no hádejte kam? Mně přímo do klína! Co následovalo? Jen heslovitě - ve vteřině

Beznaděj netopýra

Výstup na Velkou Mojstrovku, v pozadí masiv Julských Alp

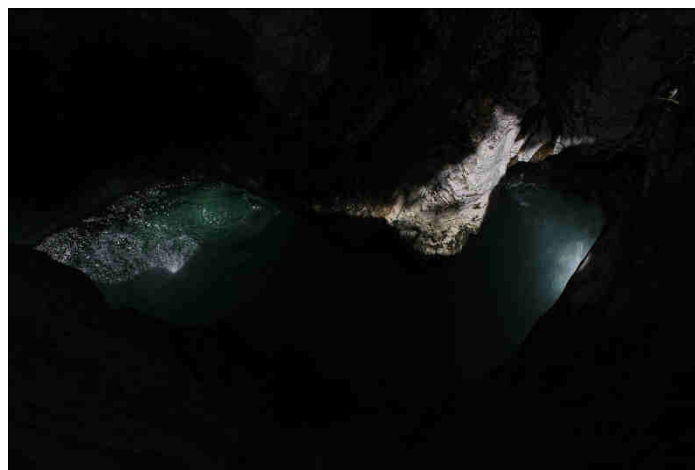
všechny vrstvy oblečení dolů, studená voda, studená voda, nechtěný striptýz pro za mnou stojícího Němce, studená voda, nadávky, vztek a studená voda. Naštěstí mě od spálenin a obávané jízdy do nemocnice zachránila membránová bunda Mammut, kterou jsem měla díky dešti na sobě. Tak přeci jen za ty prachy stála!

Jak se zdálo po probuzení na mokré podlážce do druhého dne, čekalo nás několik dalších uplakaných dní. Déšť doprovázel téměř celý náš pobyt v Trentě a zdržel nás zde o pár dní déle, než bylo původně v plánu. Pokud se divíte, proč pořád kemp, vězte, že na spaní „na tajňáka“ v celém Triglavském parku můžete zapomenout. Vhodná místa jsou označena zákazovými cedulkami a prý se dost hlídají. Ještě že mi Bláža vzal pláštěnku, a tak jsme mohli nechat mojí sušící se bundu bundou a jít se aspoň projít po okolí. Večer jsme se nechali ukolébat optimistickou předpovědí majitele kempu a ráno to opravdu vypadalo, že se počasí bude moudřit, tak jsme zvedli zadnice a vyrazili na okruh přes dolinu Zadnicja do sedla Čez Dol (1632 m.n.m.). Po cestě jsme nepotkali ani živáčka, jak je ovšem pro

Julky (kromě vyhlášených vrcholů) mimo sezónu typické a nepřestávali kroutit zraky nad bizarními a magicky působícími útvary vysokých stěn a pilířů, částečně zahalených do páry. Divokou krajinou scenerií jsme došli do sedla, v němž se spustil liják hodný monzunových dešťů a nepřestal po celý sestup zpět až do Trenty. V praxi to znamenalo, že moje goretexové pohorky, které jinak normálně drží celý den ve sněhu, promokly asi tak za 10 minut a po dalších cca 30 minutách začalo nám oběma zatékat pod bundy, kalhoty a pláštěnky. Jak by taky ne, bylo to v podstatě to samé, jako skočit do rybníka. Ale člověk si aspoň vyzkouší, že „když se chce“, tak se dá ujít (spíš uběhnout) 7 km i se stoupáním za slabou hodinku...

Další den jsme toho měli už tak akorát dost. Vše promočené, včetně bot, nic nemělo za poslední 3 dny šanci uschnout, no prostě žůžo. Zázraky se ovšem dějí, a tak po 9 ráno se mraky na dvě hodiny protřhaly, a začalo svítit slunce. Nebýt této spásy, která nás donutila udělat si z kempu malý cikánský tábor ověšený všemi našimi věcmi, asi bysme to už zabalili. Poté se zase zatáhlo, ale naštěstí už nepršelo. Pohorky se však zcela vysušit nestačily (mimochodem starý dobrý trik nacpat do nich přes noc noviny fakt funguje!), takže

S polskými přáteli - Markem a Monikou

Tajemnost slovinských řek

j jsme zvolili odpolední procházku v sandálech po proudu řeky Soči, prý jednou z nejkrásnějších nejen ve Slovinsku, ale v celé Evropě. O tom nás přesvědčila nejen její průzračně modrá ledová voda, ale také malé nečekané překvapení, které jsme za vesnicí Soča objevili - úchvatný hluboký kaňon s krásně vymletými vápencovými útvary. Příjemný duch tohoto „dne spásy“ pokračoval i večer, kdy jsme se seznámili s Markem a Monikou z Polska, tábořícími kousek od nás, milými mladými lidmi, s nimiž jsme našli mnoho společného a hlavně ta společně vypitá lahev moravského bílého fakt bodla.

Následující den už si konečně počasí (a šotek) přestali dělat šprýmy a zdálo se, že bude nejstabilnější za poslední týden vůbec.

Marek s Monikou toho využili a vyrazili na dvoudenní pochod jednou z nejtěžších cest na Triglav. Rozloučili jsme se s nimi a vyrazili na naší vůbec nejkrásnější túru absolvovanou v Julkách. Kvůli ní bylo třeba se autem dostat do výchozího bodu - již zmiňovaného a pro naše vo-

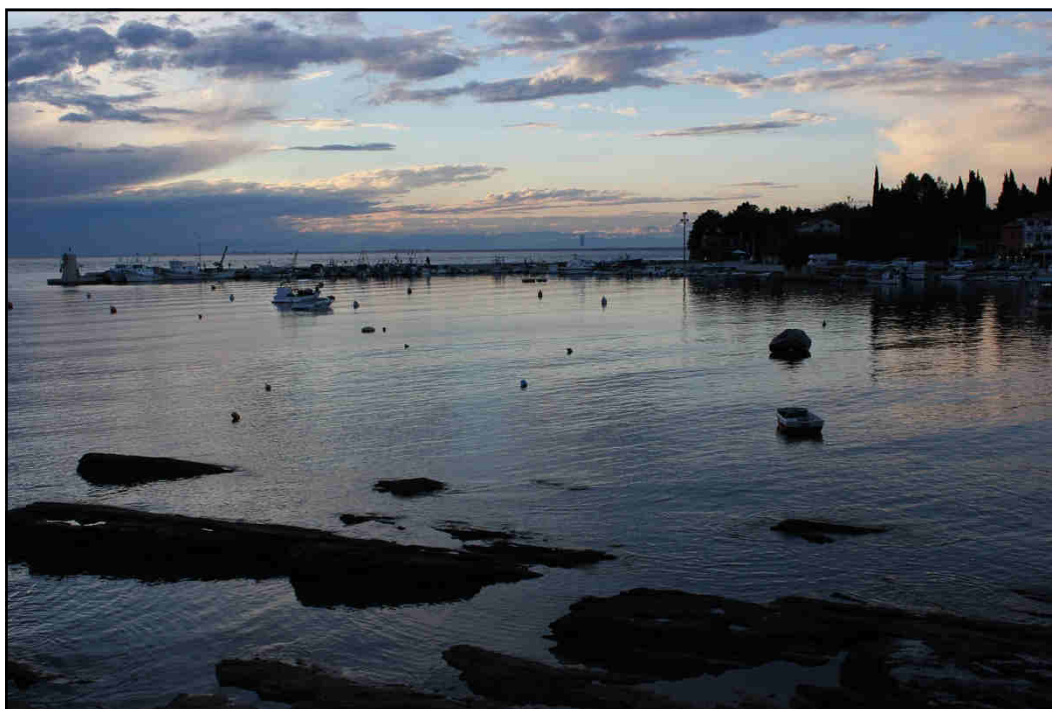
zítka nechvalně známého sedla Vršič. Naštěstí už jsme na něj byli připravení, takže se třemi mezipřestávkami a balvanem jistícím zadní kolo jsme se do něj doplazili (parking 3€) a z něj už po svých vyrazili turistickou cestou na Malou Mojstrovku (2332 m.n.m.), ale před vrcholem jsme se odpojili mírně doleva a za vydatného ledového větru se doplazili na Velkou Mojstrovku (2366 m.n.m.), odkud byly neopakovatelné výhledy na celý pás Julek jako na dlani. Musím podotknout, že tenhle výšlap se nám oběma silně zaryl do paměti, to místo má prostě svého ducha...

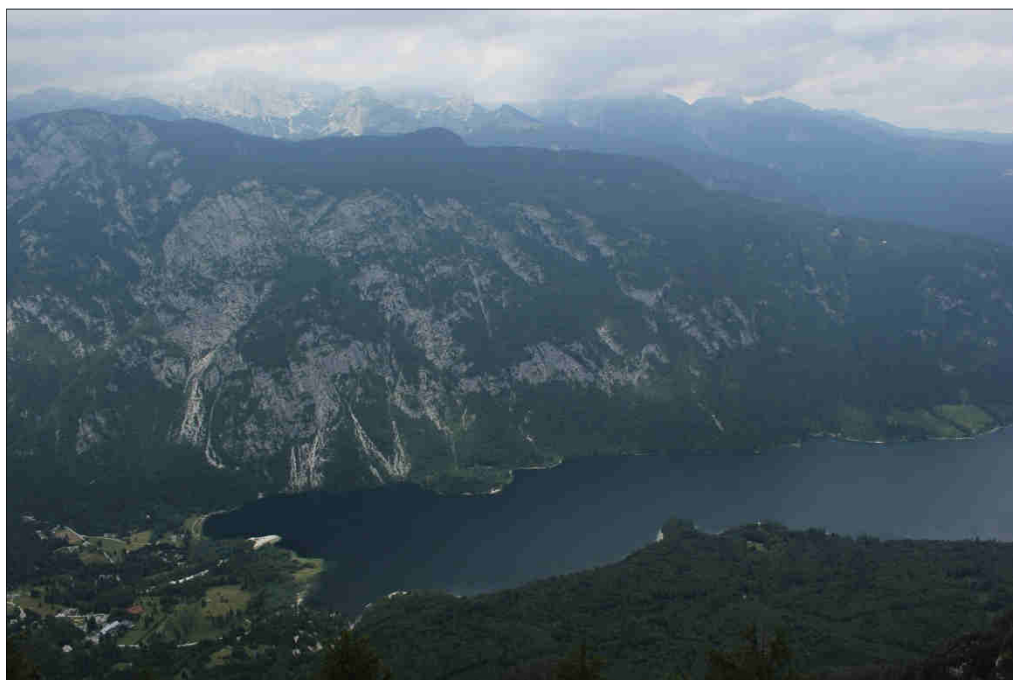
Abychom dostáli slovu dovolená a taky se konečně trochu ohřáli, na další dva dny jsme zařadili na program přejezd na jih k moři. Původně plánované pobřeží Itálie severně od Trieste jsme odpískali, jelikož zde není přístup k moři, takže nakonec jsme po očekávaných řidičských peripetiích přes Itálii (kdo zná, dobře ví) dojeli až do Chorvatska. Kromě toho, že jsme se na hranicích ztrapnili tím, že jsme netušili, zda Chorvati mají euro nebo starou měnu (samozřejmě b je správně), byla volba severní části západního pobřeží chorvatského poloostrova Istria ke dvoudennímu odpočinku u moře rozhodně správná. Pro

levné ubytko (místo na spaní nadivoko zde zřejmě těžko najdete) doporučujeme jednohvězdičkový autocamp v Savudriji, jehož úroveň odpovídá naší trojhvězdě (cca 11,5 €).

Po zasluženém dvoudenním odpočinku (i když s vydatnými procházkami po pobřeží) následoval návrat na sever do Slovinska, tentokrát do jiné části Triglavského parku k Bohinskému jezeru, jednomu z největších v zemi. Pokud ovšem není zrovna nad 30°C, nečekejte koupačku v průzračné vodě a skvostné výhledy na okolní štíty. Jezero je zařízlé do hlubokého údolí, takže je tu spíše chladno a vlhko a voda opravdu ledová (pro pány - tak na 1 cm). Z tohoto důvodu se nám osvědčil kemp ve vsi Bohinjska Bystrica kousek od jezera (11€), který jsme ochotně vyměnili za sice o euro levnější, ale tmavý, vlhký a studený kemp přímo u jezera ve vesnici Ukanc. Sice tu budete s jedním malým stanem a autem v záplavě supervybavených karavanů Holanďanů a Němců za exoty, ale aspoň si vás nevěřícně vyfotí a vyslechnou pár songů na kytáru. A nyní opět pár dobrých rad pro případné cestovatele do těchto míst - původně plánovaný výstup na horu Pršivec nad severním pobřežím jezera jsme byli nuceni zrušit, poněvadž na parkovišti ve výchozím bodě nad Starou Fužinou chtějí 12 euro. Nečekejte ovšem, že na jiných kolem jezera dostupných parkovištích zaplatíte méně. Tajným tipem budiž parkoviště při nástupu na lanovku „Vogel“ u jižního pobřeží jezera, které je pro návštěvníky lanovky zdarma. My a několik dalších vynalézavců jsme samozřejmě lanovku nenavštívili, ale

I Istrie má co nabídnout

Bohinjské jezero, v pozadí Triglav

kdo to zjistí? Parkoviště není hlídané, takže vesele zaparkovat a vyrazit! Rychlá prohlídka mapy a vyrážíme pěšky k horní stanici lanovky ve výšce 1800 m.n.m. (převýšení přes 1000 m). Až nahoře po velmi strmém a náročném výstupu po nestabilní šotolině jsme zjistili, že jsme si vyšlápli černou sjezdovku a u horní stanice nebyly téměř žádné pořádné výhledy. Od hořkého závěru túry nás zachránilo, že Bláža našel u stanice schovanou vyhlídkovou terasu, ze které se nabízel snad nejkrásnější pohled na jezero a štít Julek nad ním, a taky to trochu spravila palačinka s čajem v místní kočce, takže ten úmorný výstup za to přeci jen stál. A hlavně sestup, no troufám si říci spíše sešup. Rozhodně nedoporučuji jedincům s problémovými koleny!

Ačkoliv jsme měli v plánu u Bohinského jezera zůstat déle, počasí nám to opět překazilo, neboť následující den byl opět celý pod vodou a vyžádali si rychlý úprk s promočeným stanem z kempu. Neboť nám zbývalo ještě několik dní dovolené, nechtěli jsme se vzdát bez boje a s optimismem

v těle vyrazili do rakouských Alp na Dachstein, že tam snad bude lépe. Nebylo. Celá jižní (!) stěna Dachsteinu byla pod sněhem, pršelo, byla zima a vůbec, my už byli kyselí. S jedno a půl denní zastávkou v Českém Krumlově, který byl opět napůl popršený, ale přesto krásný, jsme se dopravili domů.

Přes všechny peripetie to však stálo za to a díky (jako vždy) perfektní orga-

nizaci Bláži (kterému tímto moc děkuji), obstarožní Fabii která sice lehce potrápila, přesto však šlapala jako hodinky, nádherným a jedinečným Julským Alpám, romantickým zákoutím chorvatské Istrie a koneckonců i díky našemu malému vtipnému společníkovi šotkovi, který nedovolil, abychom se nudili, na tento výlet asi ještě dlouho nezapomeneme a určitě se sem někdy vrátíme. Slovinsko je krásná, kultivovaná země s milými a pohodovými lidmi, kteří do této divoké krajiny patří a tvoří tak neodmyslitelný celek, který určitě stojí za to poznat!

Renča

Útěk z dovolené

Co, jak, kde a kdo s kým v měsíci červenec 2015

Svodka podléhá prázdninovému režimu ...

... a její zpracování autorem Párkem je v nedohlednu ...